

A német és a kutyája.

Hol volt, hol nem volt, nem is olyan régen volt, volt egyszer egy német.

Ez a német kapott egyszer Amerikából egy ládát. Felbontja a ládát, hát mi ugrik ki belőle? Ki találja ki?

Se nem béka,
Se nem nyúl,
Se nem macska,
Se nem úr.

Hanem egy szép, oroszlánsörényű kis kutya.

A kutya nyakában levél lógott.

A német felbontotta a levelet, és ezt olvasta belőle:

Kedves Öcsém!

Itt küldök egy szép kutyát. Okos fajta ez. Mindenre megtaníthatod. Reménylem, hogy sok örömet szerez majd neked.

Szerető bátyád

Kristóf.

— No hadd lám, tudsz-e szolgálni?

— kérdezte a német a kutyától.

A kutya azonnal két lábra állott és olyan gyönyörűségesen szolgált, hogy öröm volt nézni.

— Hát ugrani tudsz-e?

A kutya majd csaknem keresztül ugrotta a gazdáját.

— Jól van, szólott ekkor a német,

— Hektor lesz a neved.

A kutya bukfenczet hányt örömeiben.

A német először is arra tanította meg, hogy süteményt hozzon a kávéjához.

Kosarat akasztott a szájába. A kosárba apró pénzt tett és elment Hektorral a pékhez. A péket megkérte, hogy ezen túl minden reggel adjon süteményt a kosárba.

A kutya csakugyan olyan értelmes volt, mint a minőnek az Amerikában lakó rokon mondotta. Másnap már maga ment a pékhez. A pék kivette a pénzt a kosárból, és három süteményt tett a helyére.

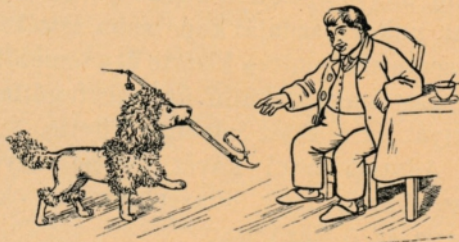
Hektor szépen hazavitte a süteményt

Igaz, hogy útközben holmi csintalan gyerekek szeretnék volna elszedni a süteményt, de Hektor ilyenkor letette a kosarat, és olyan haragosan vicsorgott, hogy senki sem mert hozzá nyúlni a kosárhoz.

Hektor az ajtóhoz érkezve, meg-rántotta a csengetyűhúzó, a mint ezt a gazdájától látta. A német erre bebocsátotta. Átvette tőle a kosarat. Egy kiflit Hektornak adott, kettőt maga evett meg.

Igy tanult meg Hektor mindenfélét, a mi csak kutyától telhetik.

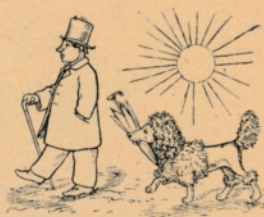

A reggeli után a német így szólt a kutyájához:

— Ma pipázni akarok.

Erre Hektor a sarokba futott, a hol a német pipái állottak.

Kiválasztott egyet a pipák közül, és odavitte a gazdájához.

Reggeli után rendesen sétálni mentek.

Ha szép idő volt, a német vitte a

sétapálczát, és Hektor az esernyőt. Ha pedig eső esett, a német vitte az esernyőt és Hektor a sétapálczát.

Persze Hektornak nem kellett félnie az esőtől, sőt inkább örült, ha eső esett a bundájára.

Egyszer, a mint a folyó mellett mentek, látják, hogy egy kis fiú beleesik a vízbe és szívszaggató hangon kiáltja:

— Segítség! Jaj! Végem van!

Amint ezt Hektor meghallja, mint a villám, egyszerre a vízbe ugrik és úszik, mint a hal, a gyermek felé.

— Ne félj a kutyától, — kiáltott a a német a gyermeknek, — csak tartsd magad a víz színén.

De a gyermek már nem hallotta ezt. Elvesztette az eszméletét és alámerült.

Hektor abban a pillanatban elkapta kabátja szárnyát és kiúszott vele a partra.

A parton már akkor sokan állottak. A gyermek anyja is odaérkezett. Örömsikoltással ölelte magához gyermekét, s bizony Hektornak bőven jutott a dícséretből.

— Derék kutya, — mondták, — nagyon derék kutya.

— Tud ez mást is, — mondta a német és hogy elfelejtse a kis fiúval az ijedtséget, így szólt a kutyájához: — Nevettesd meg a fiúcskát.

Gitárt vett a kezébe és muzsikálni kezdett a kutyájának.

A kutya erre tánczra perdült és olyan czifra kutyatánczot járt, hogy agyerekeknek a könyük is potyogott a nevetéstől.

Hát még mikor szoknyát adtak rá! Az volt ám csak a furesa látvány. Maga Hektor is nevetett, mikor úgy járta a tánczot.

A németnek élete végeig hű szolgája és barátja volt ez kutya. De az utolsó éveiben érezte legjobban, micsoda derék állat a Hektor.

A német ugyanis öregségére elszegényedett és megvakult.

Akkor vált ám csak igazi hasznára az okos kutya. Ő vezetgette a gazdáját. Az emberek utánok néztek az utcán, és elérékenyülten szólottak:

— Ime, az okos és hű állat. Milyen szépen vezeti a szegény vakot!

Egy napon Hektor csak várta, csak várta, hogy a gazdája felkeljen az ágyból. De az nem mozdult.

Emberek jöttek a szobába. Mozgatták költögették a németet, de azok is hiába. Végére is a szoba közepére tették az ágyát és gyertyát gyújtottak a feje mellett.

Hektor már akkor észrevette, hogy valami nagy baj történt a gazdájával. Uगतott, mikor gazdáját koporsóba tették és keservesen vonítva kísérte ki a temetőbe.

Egy nagyszakállú úr megfogatta a kutyát és a saját házához vitette.

Adatott neki kávé és pecsenyét. Azt akarta, hogy odaszokjék az okos kutya az ő házához.

De Hektor nem evett semmit.

Egyszer csak eltűnt a háztól. Tudjátok-e, hol találták meg? A temetőben.

Ott feküdt a gazdája sírján.

Hiába hívták, hiába költögették. Bizony meg sem mozdult.

Jó emberek oda ástak neki sírt a gazdájáé mellé.

Géza bácsi.

